sledkem toho nemocný člen jest ponechán v nemocničním ošetřování, nelze mluviti o porušení disposičního práva pokladny, neboť nemocnicím jest uložena všeobecná humanitní povinnost ošetřovati nemocné, kteří nemocničního ošetřování nezbytně potřebují, neb kteří sami se hlásí o přijetí a jsou ústavním lékařem uznáni způsobilými ku přijetí. Důsledkem této nemocnicím uložené humanitní povinnosti jest, že mohou propustiti neuzdravené osoby a tedy členy nemocenských pokladen, když to jejich zdravotní stav dovolí a byla učiněna dostatečná disposice ohledně dalšího léčení. Z toho však plyne, že nemocenská pokladna, chce-li dosáhnouti propuštění svého člena, musí nemocnici sděliti svoji disposici a to i tehdy, když chce dáti nemocného ošetřovati ambulatorně svým pokladničním lékařem. Opominula-li nemocenská pokladna disposici učiniti a ji nemocnici sděliti, musí nésti důsledky tohoto svého opominutí a nemůže odepříti nemocnici náhradu ošetřovacích útrat.

(Nález nejv. správ. soudu z 1. října 1923, č. 13.019/23.)

K pojmu »výdělek« ve smyslu n. z. Názor, že osoba živící se žebrotou není bez výdělku, nenalézá opory v zákoně. To, čeho se nabývá žebrotou, nelze již podle obecného významu slova považovati za »výdělek« a nelze tvrditi, že by osoba, krycí své životní potřeby žebrotou, měla nějaký výdělek ve smyslu n. z., jenž výrazem tím míní příjem, vyplývající z práce. Zákon nečiní vůbec rozdílu mezi osobami, jež jsou bez výdělku z vlastní viny a těmi, které se ve stavu tom ocitly bez zavinění, ani konečně nerozlišuje, zdali osoby, o něž jde, mají nějaký majetek čili nic. Mluví všeobecně o osobách vystoupivších ze zaměstnání pojistně povinného, pokud jsou bez výdělku a zdržují se na území republiky Československé. Kdyby byl zákonodárce chtěl rozdíl ten činiti, byl by musel tak výslovně učiniti. Že snad za tohoto stavu zákonodárství mohou nastati případy zneužití dobrodiní zákona, daného všem osobám bez výdělku jsoucím, mohla by snad býti podnětem pro změnu zákona, avšak de lege lata jest bez významu.

(Nález nejv. správ. soudu ze 24. října 1923, č. 17.599/23.)

K §§ 67. a 69. n. z. Trestní řízení policejní spočívá jako administrativní řízení vůbec na všeobecné zásadě oficiality a důsledkem toho na základě zjištění materielní pravdy z moci úřední a může býti řízení to zavedeno bez návrhu a zákroku strany. V řízení tom svěřeno jest podle platného právního řádu hájení veřejného zájmu na potrestání za činy nebo opominutí z moci úřední stihatelné úřadu trestnímu samému a jest zůstaveno volné úvaze jeho, aby, oceniv výsledek provedeného trestního řízení zejména procesní sílu provedených důkazů a skutečností, svědčících pro vinu i proti ní, vynesl nález buď osvobozující anebo odsuzující. Institut veřejného žalobce policejní trestní řízení nezná. Okresní nemocenské pokladně nepřísluší v řízení tom postavení strany, a to ani jako zástupce veřejných zájmů, ani jako žalobce nebo soukromého účastníka, neboť není právní normy, která by jí postavení takové přiznávala. Okresní nemocenská pokladna má pouhé postavení oznamovatele přestupků nemocenského zákona, které mají býti stíhány cestou policejně trestní. Nemá-li ale nemocenská pokladna postavení strany v uvedeném řízení, pak nemůže si stěžovati k nejvyššímu správnímu soudu do konečného výroku o vině a trestu vysloveného v pořadu stolic správních, a